

1. POGLAVLJE

Sparno je jutro mjeseca lipnja i bliži se kraj školske godine. Lijeno prebirem po čokoladnim pahuljicama još u polusnu, dok moja mlađa sestra Anja guta svoj četvrti tost.

To je, pretpostavljam, zato što je sportašica. Ide na toliko treninga i utakmica zbog nogometa, a tek završava peti razred. Ja i u drugom srednje jedva prolazim tjelesni i dobra sam jedino u vožnji bicikla s najboljom frendicom Lanom po obližnjem igralištu.

Uglavnom, da se vratimo na ono bitno.

Prebirući tako po pahuljicama, čujem kako mama završava razgovor i spušta slušalicu. Tko je to mogao biti s druge strane slušalice?

Uđe u kuhinju mirna poput drvenog kipa, bez riječi, iako se jasno vidi da se Anja i ja jedva suzdržavamo da ju zaskočimo pitanjima. Naime, tata je na audiciji za neki vaaažan film u Splitu. Glumac je; ukoliko niste čuli za njega.

Anja ne izdrži pa upita:

- Je li to bio tata?

Mama je i dalje mirna.

- Nije – odgovori.
- Pa tko je onda bio? – ni ja više ne mogu držati jezik za zubima.
- Teta Maja.

Mama počinje stavljati suđe u perilicu, a Anja i ja zašutimo.

Teta Maja nas nimalo ne zanima. Ona ima oko četrdeset godina i nema obitelj, ali zato ima mali i neuspješan hotel u nekom mjestu u blizini Dubrovnika.

Mama počne prepričavati razgovor unatoč tomu što zna da ju nećemo slušati.

- Dakle, vaša teta je zvala kako bi mi rekla da uskoro počinje sezona, a ona nema dovoljno osoblja...

Uvidjeviši da ju ne slušam, majka napravi teatralnu stanku. Mora da joj je tata davao instrukcije.

- ... i zato me pitala bi li ti, Nora, mogla preko praznika otići tamo i pomoći joj. Pitala je i imaš li koju prijateljicu za povesti...
- Mmmolim? – promucam.

Anja me trkne nogom ispod stola kako bi me vratila u stvarnost. Baš ti hvala, sekice!

- Nora, smiri se! – opomene me mama zbog beljenja za stolom. – Odgovorila sam da o tebi ovisi hoćeš li ići. Prođi s pet i uozbilji se pa ću te pustiti. A što se tiče prijateljice, porazgovarat ću s Laninima.

Danas ću se prije spavanja pomoliti dragom Bogu.

2. POGLAVLJE

Proteklih sam petnaest minuta zbrajala ocjene. S prosjekom 4,46 očito neću proći s pet. Možda - velikim slovima možda - mogla bih podići ocjenu iz tjelesnog. Uostalom, koliko znam, još nemam dvije lijeve noge. S druge strane, odgovornije ponašanje je najmanji problem. Pih, ja sam jedna od najzrelijih osoba svoje generacije!

Jedva čekam reći Lani tetinu ponudu. Lana vam je moja fufica - kako se danas nazivaju najbolje frendice. Na moju sreću, znamo se još od prvog osnovne, makar ne bih mogla tvrditi kolika je njoj to sreća.

Molećivo pogledam svoju crnu Nokiu u nadi da će shvatiti moju žurbu, očaj i važnost situacije te zbog toga nadoplatiti barem deset kuna iz svoga džepa pa da mogu poslati poruku. (Moram li vam uopće reći da to nije učinila?)

* * *

- Zezaš me, zezaš me, zezaš me! – Lana hysterizira.
- Dobro, a što je s tvojim roditeljima? Hoće li te pustiti? – postavim jedno sasvim logično pitanje.
- Joj, ludice, ti bar znaš moje starce! Oni bi nekome platili da me se riješe preko ljeta. Što misliš, što bi napravili ako to mogu napraviti besplatno?

Dakle, plaćanje. Teta nam je ponudila besplatan smještaj i hranu te 30 kuna po danu plus napojnice (u koje sumnjam jer mi se čini da tamo manje-više dolaze Škoti). S dvjestotinjak kuna tjedno mogu si priuštiti i štednju i koktele za koje moj tata neće saznati. Nije li život jednostavno savršen?